

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 6. prosinca 2017. uputio Verwaltungsgericht Berlin (Njemačka) –
ExxonMobil Production Deutschland GmbH protiv Savezne Republike Njemačke**

(Predmet C-682/17)

(2018/C 112/15)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Verwaltungsgericht Berlin

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Tuženik: Savezna Republika Njemačka

Prethodna pitanja

1. Je li proizvođač električne energije u smislu članka 3. točke (u) Direktive 2003/87/EZ⁽¹⁾ (Direktiva o trgovanju emisijama) ono postrojenje koje proizvodi proizvod čija proizvodnja ne ulazi u djelatnosti navedene u Prilogu I. Direktivi 2003/87/EZ (kao ovdje: proizvodnja sumpora) i u kojoj se istodobno prema Prilogu I. Direktivi o trgovanju emisijama obavlja djelatnost „izgaranje goriva u postrojenjima ukupne nazivne ulazne toplinske snage iznad 20 MW” koja je podvrgnuta obvezi trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova, ako se u sporednoj jedinici tog postrojenja također proizvodi električna energija za postrojenje i jedan (mali) dio te električne energije predaje u javnu električnu mrežu uz naknadu?
2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje:

Ako je postrojenje opisano u prvom pitanju proizvođač električne energije u smislu članka 3. točke (u) Direktive 2003/87/EZ, može li se tom postrojenju raspodijeliti emisijske jedinice za toplinu prema Odluci 2011/278/EU⁽²⁾ i kada toplina ispunjava uvjete iz članka 3. točke (c) Odluke 2011/278/EU, ali ne ulazi u kategorije navedene u članku 10.a stavku 1. trećem podstavku i stavicima 3. i 4. Direktive o trgovanju emisijama – toplinu od izgaranja otpadnih plinova radi proizvodnje električne energije, centralno grijanje i visokoučinkovitu kogeneraciju?

3. Ako nakon odgovora na prva dva prethodna pitanja u obzir dolazi raspodjela za toplinu proizvedenu u tužiteljevom postrojenju:

Je li u slučaju CO₂ ispuštenog u atmosferu u vezi s preradom zemnog plina (u obliku kiselog plina) u takozvanom Clausovu postupku izdvajanjem CO₂ koji se nalazi u zemnom plinu iz smjese plinova riječ o takvim emisijama koje u smislu članka 3. točke (h) prve rečenice Odluke Komisije 2011/278/EU nastaju zbog postupka navedenog u članku 3. točki (h) podtočki v.?

- (a) Mogu li u smislu članka 3. točke (h) prve rečenice Odluke Komisije 2011/278/EU emisije CO₂ „nastati” zbog postupka u slučaju kojeg se CO₂ koji se nalazi u sirovini fizički izdvaja iz smjese plinova i ispušta u atmosferu, a da uz to iz postupka koji se pri tome odvija ne nastaje dodatni ugljični dioksid, ili ta odredba kogentno propisuje da CO₂ ispušten u atmosferu prvi put nastane kao rezultat tog postupka?
- (b) „Koristi” li se sirovina koja sadrži ugljik u smislu članka 3. točke (h) podtočke v. Odluke Komisije 2011/278/EU, ako se prilikom tzv. Clausovog postupka prirodno nastali zemni plin koristi za proizvodnju sumpora i pri tome se u atmosferu ispušta ugljikov dioksid koji se nalazi u zemnome plinu, a da ugljikov dioksid koji se nalazi u zemnome plinu ne sudjeluje u kemijskoj reakciji do koje dolazi u postupku, ili pojam „korištenje” nužno pretpostavlja da ugljik sudjeluje u kemijskoj reakciji do koje dolazi odnosno čak da je za nju potreban?

4. U slučaju potvrđnog odgovora na treće pitanje: prema kojoj se referentnoj vrijednosti odvija raspodjela besplatnih emisijskih jedinica, ako postrojenje koje je podvrgnuto obvezi trgovanja emisijskim jedinicama ispunjava i pretpostavke propisane za formiranje potpostrojenja s referentnom vrijednošću za toplinu i pretpostavke propisane za formiranje potpostrojenja s procesnim emisijama? Ima li pravo na raspodjelu s referentnom vrijednošću za toplinu prednost pred pravom na raspodjelu za procesne emisije ili pravo na raspodjelu za procesne emisije zbog načela specijalnosti ima prednost pred referentnom vrijednošću za toplinu i referentnom vrijednošću za gorivo?

⁽¹⁾ Direktiva 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. listopada 2003. o uspostavi sustava trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova unutar Zajednice i o izmjeni Direktive Vijeća 96/61/EZ, SL 2003., L 275, str. 32. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 9., str. 28.)

⁽²⁾ 2011/278/EU: Odluka Komisije od 27. travnja 2011. o utvrđivanju prijelaznih propisa na razini Unije za usklađenu besplatnu dodjelu emisijskih jedinica na temelju članka 10.a Direktive 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća, SL 2011., L 130, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 29., str. 257.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 8. prosinca 2017. uputio Fővárosi Törvényszék (Mađarska) –
Bayer Pharma AG protiv Richter Gedeon Vegyészeti Gyár Nyrt., Exeltis Magyarország
Gyógyszerkereskedelmi Kft.**

(Predmet C-688/17)

(2018/C 112/16)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Fővárosi Törvényszék

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Bayer Pharma AG

Tuženici: Richter Gedeon Vegyészeti Gyár Nyrt. i Exeltis Magyarország Gyógyszerkereskedelmi Kft.

Prethodna pitanja

1. Treba li izraz „osigura odgovarajuću naknadu” iz članka 9. stavka 7. Direktive 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi prava intelektualnog vlasništva tumačiti na način da države članice ⁽¹⁾ trebaju utvrditi materijalna pravna pravila u pogledu odgovornosti stranaka, kao i iznosa i načina naknade štete, na temelju kojih sudovi država članica mogu tužitelju naložiti da tuženiku osigura naknadu štete uzrokovane mjerama koje je sud naknadno ukinuo ili koje su naknadno prestale vrijediti zbog tužiteljeve radnje ili propusta ili ako je sud naknadno utvrdio da nije bilo povrede ili prijetnje povredom prava intelektualnog vlasništva?
2. U slučaju potvrđnog odgovora na prvo prethodno pitanje, protivi li se članku 9. stavku 7. te direktive propis države članice na temelju kojeg se na naknadu štete iz te odredbe direktive primjenjuju opća pravila države članice koja se odnose na građanskopravnu odgovornost i naknadu štete, a u skladu s kojima sud od tužitelja ne može zahtijevati naknadu štete uzrokovane privremenom mjerom koja je naknadno postala neosnovana zbog ništavosti patenta i koja je nastala jer tuženik nije postupao kako bi se općenito moglo očekivati u situaciji o kojoj je riječ, ili je za njezin nastanak iz navedenog razloga odgovoran tuženik, pod uvjetom da je tužitelj prilikom podnošenja zahtjeva za privremenu mjeru postupao kako bi se općenito moglo očekivati u takvoj situaciji?

⁽¹⁾ SL 2004., L 157, str. 45. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 74.)